

Η υπόθεση του Ναυτικού Ο αντικομμουνισμός 1944 -1948

Σαν αυτές τις μέρες πριν 61 χρόνια (20 Μαΐου 1948) και για 33 ημέρες στο Πρωτοδικείο Αθηνών (Σανταρόζα 4) διαδραματίστηκε μια στημένη δίκη σε βάρος δημοκρατικών Αξιωματικών, Υπαξιωματικών και Ναυτών γνωστή ως δίκη του Ναυτικού. Η δίκη αυτή ήταν μια σκευωρία κακοστημένη, για την οποία ψάχνανε να βρουν ενόχους, κατηγορίες, ψευδομάρτυρες για να στηρίξουν το σαθρό κατηγορητήριό τους, που είχε σαν αποτέλεσμα τον εξευτελισμό του ανθρώπου, της πατρίδας, της δικαιοσύνης, των ενόπλων δυνάμεων και της τότε κυβέρνησης και έφερε στο εκτελεστικό απόσπασμα 20 παλικάρια. Την «παράσταση» αυτή έστησε η αντίδραση και το κράτος με το παρακράτος του κάτω από την καθοδήγηση του ξένου παράγοντα προκειμένου να σιωπήσουν κάθε πατριωτική και δημοκρατική φωνή, ιδιαίτερα μετά τον μεγάλο πατριωτικό αγώνα και το έπος της Εθνικής Αντίστασης.

Ως αφετηρία αυτού του σαθρού κατηγορητηρίου πάρθηκαν τα γεγονότα στην Μέση Ανατολή την άνοιξη του 1944.

Αίτια που προκάλεσαν τα γεγονότα

Ως βασικές αιτίες των γεγονότων που διαδραματίστηκαν τόσο στο Ναυτικό όσο και στο Στρατό ξηράς κ.λ.π. ήταν:

- οι συνθήκες κάτω από τις οποίες διεξάγονταν ο αγώνας στη Μέση Ανατολή. Επί τρία χρόνια οι Έλληνες αγωνιστές πολεμούσαν στο πλευρό των συμμάχων, χωρίς να έχουν την δυνατότητα επικοινωνίας με την πατρίδα και παροχή βοήθειας προς αυτήν.
- Η έλλειψη στην Μ. Ανατολή μιας κυβέρνησης, που να απορρέει από Λαϊκή ετυμηγορία και να διαθέτει κύρος που απαιτούσαν οι περιστάσεις
- Η αχαρακτήριστη στάση του βασιλιά και η περιφρόνηση του προς το αγωνιζόμενο έθνος
- Ο αφορισμός του Παναγιώτη Κανελλόπουλου ότι τάχα *...“οι στρατιωτικοί μπορούν να βουλεύονται...”*. Ο εμπαιγμός στα γεγονότα άλλωστε ήταν γνωστός
- Η γενική ροπή των νεότερων γενεών προς τις προοδευτικές ιδέες, οι οποίες γίνονταν εντονότερες, ύστερα από την αποφασιστική συμβολή του Σοβιετικού στρατού στις επιτυχίες των συμμαχικών όπλων, που συστηματικά διαφημίζονταν από τον τύπο και από το ραδιόφωνο, όχι μόνον από την Σοβιετική, μα και από τις άλλες συμμαχικές κυβερνήσεις.
- Οι ραδιοφωνικές εκπομπές των επισήμων σταθμών του Λονδίνου και του Καΐρου που καθημερινά εκθειάζαν τα κατορθώματα των ανταρτών στα βουνά της Ελλάδας
- Η αναγγελία του σχηματισμού της ΠΕΕΑ και η συστηματική αποσιώπηση αυτής από μέρους της εξόριστης ελληνικής κυβέρνησης.
- Η συνεχής αναβλητικότητα του Τσουδερού για την αναγνώριση της ΠΕΕΑ και τον σχηματισμό κυβέρνησης Εθνικής Ενότητας.

Τα γεγονότα στη Μ. Ανατολή

Όταν ο σχηματισμός της ΠΕΕΑ έγινε γνωστός στη Μέση Ανατολή, οι δημοκρατικές οργανώσεις στο στρατό αποφάσισαν να πιέσουν την κυβέρνηση Τσουδερού να αναγνωρίσει την ΠΕΕΑ και μαζί να σχηματίσουν κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας. Η ΑΣΟ (Ελληνική Αντιφασιστική Οργάνωση) και ο ΕΑΣ

(Ελληνικός Απελευθερωτικός Σύνδεσμος), δημιούργησαν μία «Επιτροπή Εθνικής Ενότητας Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων Μέσης Ανατολής». Η επιτροπή αυτή παρουσιάστηκε στον πρωθυπουργό Τσουδερό στις 31 Μάρτη του 1944 του εξέθεσε τα αιτήματα και του παρέδωσε σχετικό υπόμνημα, παράλληλα είχαν διανείμει στους αντιπροσώπους των συμμάχων στο Κάιρο αντίστοιχο υπόμνημα με τα κίνητρα και τα αιτήματά τους. Ο Τσουδερός τους δέχτηκε τους βεβαίωσε ότι και αυτός συμφωνούσε με τα αιτήματά τους και τους σύστησε μετριοπάθεια. Αλλά μόλις βγήκαν από το γραφείο του, διέταξε την σύλληψή τους.

Οι δεκατρείς συλληφθέντες ανώτεροι και κατώτεροι Αξιωματικοί και των τριών όπλων εγκλείστηκαν στο Ελληνικό Φρουραρχείο Καΐρου.

Τότε τα γεγονότα εκτυλίχτηκαν με καταπληκτική ταχύτητα.. Όταν οι στρατιωτικοί έμαθαν για τις συλλήψεις αυτές στασίασαν. Έτσι ομάδες αξιωματικών κατέλαβαν τα κτίρια που έδρευε το Ελληνικό Φρουραρχείο στο Κάιρο και αντικατέστησαν τον φρούραρχο Καλιγγιάνη με τον συνταγματάρχη Κώνστα και απελευθέρωσαν τους 13 αξιωματικούς που είχαν συλληφθεί. Το ψήφισμα, για το οποίο μιλήσαμε πιο πάνω, που παρέδωσε στον Τσουδερό η Επιτροπή Εθνικής Ενότητας Ελληνικών Ενόπλων Δυνάμεων Μέσης Ανατολής, συζητήθηκε σε όλες τις στρατιωτικές μονάδες και υπογράφηκε από το 90-95% των στρατιωτών, των ναυτών, των σημηνιτών, αλλά και από πολλούς αξιωματικούς. Είχε, μάλιστα, τέτοια απήχηση, που ο αρχηγός του στόλου υποναύαρχος Κ. Αλεξανδρής εξέδωσε στο ίδιο πνεύμα ημερήσια διαταγή στις 3/4/1944 και έστειλε στο Κάιρο 4 αξιωματικούς να προκειμένου να ασκήσουν πίεση στους πολιτικούς ώστε να σχηματιστεί κυβέρνηση Εθνικής Ενότητας.

Από τη στιγμή αυτή συμβαδίζουν το λογικό και το παράλογο. Το λογικό έχει να κάνει με τις δίκαιες απαιτήσεις των δημοκρατικών αξιωματικών και γενικότερα των δημοκρατικών στρατιωτικών για:

α) Εθνική Ενότητα

β) Μεγαλύτερη συμμετοχή στον πόλεμο

ενώ το παράλογο είχε να κάνει με:

α) Να συνεχιστεί ο πόλεμος σύμφωνα με τα συμφέροντα των Άγγλων

β) Και να επιβάλουν τις αποικιοκρατικές απαιτήσεις τους (οι Άγγλοι) δυναμικά σε απόλυτα ελεγχόμενο από αυτούς έδαφος.

Ο Τσουδερός υποχρεώθηκε την ίδια μέρα να υποβάλει την παραίτησή του. Ο Τσώρτσιλ τον υποχρέωσε να την ανακαλέσει και ο Τσουδερός νομίζοντας ότι στο μικροπολιτικό παιχνίδι κέρδιζε την παραμονή του στην πρωθυπουργία και μη φανταζόμενος ότι η αντικατάστασή του είχε προαποφασιστεί απάντησε στον Τσώρτσιλ ότι «...θα παραμείνω εις την θέσιν μου συμφώνως προς τον Νόμον και με την επιθυμίαν σας...»

Το κύριο όμως πρόβλημα όμως στην όλη υπόθεση ήταν η στάση που θα κρατούσαν οι Εγγλέζοι. Κι αυτοί δεν ταλαντεύτηκαν καθόλου. Από τις 2 Απρίλη του 1944 και για τρεις συνεχόμενες εβδομάδες αντιμετώπισαν την κατάσταση με τον μοναδικό τρόπο που γνώριζαν καλά: Με την ωμή στρατιωτική επέμβαση, που από την αρχή ως το τέλος καθοδήγησε προσωπικά ο ίδιος ο Τσώρτσιλ.

Έτσι, στις 14 Απρίλη τηλεγραφούσε στον Λίπερ (Βρετανό πρεσβευτή δίπλα στην ελληνική κυβέρνηση του Καΐρου): «Πριν καταφύγωμε στη χρήση όπλων, πρέπει ασφαλώς να αφήσωμε την έλλειψη ανεφοδιασμού να παίξη πλήρως το ρόλο της στο στρατόπεδο και στον λιμένα. Αξιοποιήσατε τον αποκλεισμό και αποκρούσατε κάθε

απόπειρα διασπάσεώς του. Μην ανησυχείτε υπερβολικά για τις εξωτερικές συνέπειες. Μη δείχνετε μεγάλη προθυμία να έρθετε σε διαπραγματεύσεις. Περιορισθείτε στο να τους περικυκλώσετε με πυροβολικό και ανώτερες δυνάμεις και αφήσατε την πείνα να φέρη τα αποτελέσματά της...» Ενώ διεμήνυαν ότι « ... Σε έναν τρίτο πόλεμο μας χρειάζεται η Μεσόγειος. Για να ελέγχουμε την Μεσόγειο πρέπει να ελέγχουμε την Ελλάδα ...»

Η ωμή επέμβαση των Άγγλων για τη διάλυση των ελληνικών δυνάμεων της Μέσης Ανατολής άρχισε στις 2 του Απρίλη με τον αφοπλισμό του IV Τάγματος, που ήταν στρατοπεδευμένο στο Κασασίν, και του Συντάγματος Πεδινού Πυροβολικού, από το οποίο συνέλαβαν τα 2/3 της δύναμής του.. Η 1^η Ταξιαρχία που ήταν να φύγει για το Ιταλικό μέτωπο με 5.000 άντρες εξεγέρθηκε ζητώντας να θεωρηθεί ως μονάδα του ΕΛΑΣ. Η εξέγερση είχε ως αποτέλεσμα μερικούς νεκρούς. Οι Άγγλοι κύκλωσαν αμέσως την 1^η Ταξιαρχία με μία μεραρχία επί 16 ημέρες όπου υπήρξαν μικροσυγκρούσεις με νεκρούς και από τις δύο πλευρές.

Στην Αλεξάνδρεια όπου βρίσκονταν 6 αντιτορπικά και άλλα ελληνικά πλοία καθώς και στο Πορτ Σάιντ όπου βρισκόταν ο «Αβέρωφ» με άλλα έξι αντιτορπικά και υποβρύχια η εξέγερση ήταν γενική και όλοι ζητούσαν να τεθούν υπό τις διαταγές της ΠΕΕΑ. Επίσης πλοία που εκτελούσαν αποστολές στη Μάλτα και στην Μεσόγειο ενώθηκαν με την εξέγερση. Στην Αλεξάνδρεια την νύχτα 23 προς 24 Απριλίου '44 με την υποστήριξη των Άγγλων, την συμμετοχή του Βούλγαρη (που ωστόσο αντικατέστησε τον Αλεξανδρή), με βασιλόφρονες αξιωματικούς, ναύτες αλλά και τους μαθητές της Σχολής Δοκίμων πέτυχαν να πάρουν στον έλεγχό τους τα πλοία. Μετά από αυτή την επιχείρηση και προκειμένου να μην χυθεί άλλο αίμα παραδόθηκαν και τα πλοία στο Πορτ Σάιντ.

Εξελίξεις - Διώξεις

Στο διάστημα αυτό και ενώ διαδραματιζόντουσαν αυτά τα γεγονότα υπήρξε “χρυσή” ευκαιρία για την επιστροφή του Γεώργιου. Παράλληλα αντικαταστάθηκε ο Τσουδερός από τον Σ. Βενιζέλο στις 13 Απρίλη ο οποίος αντικαταστάθηκε με τη σειρά του από τον Γ. Παπανδρέου στις 24 Απριλίου του '44, υπό τη πρωθυπουργία του οποίου υλοποιήθηκε μεγάλο μέρος των διώξεων που ακολούθησαν

Οι εξελίξεις ήταν ραγδαίες στο στράτευμα. Από ένα στρατό 30.000 ανδρών, σχεδόν έτοιμο να λάβει μέρος στον πόλεμο, του οποίου η πλειοψηφία των στρατιωτών και άγνωστος αριθμός αξιωματικών ήταν δημοκρατικοί, 20.000 με 22.000 στάλθηκαν σε διάφορα στρατόπεδα συγκέντρωσης των Άγγλων στις ερήμους τις Ερυθραίας, της Αιγύπτου και της Λιβύης όπου υπέστησαν πλήθος βασανιστηρίων για να καμφθεί το ηθικό τους, να υποχωρήσουν και να προδώσουν τα ιδανικά τους. Η ωμή ένοπλη επέμβαση και η συντριβή του κινήματος της Μέσης Ανατολής προκάλεσε την θυελλώδη διπλωματική αντίδραση της Σοβιετικής Ένωσης.

Όσον αφορά το Ναυτικό, άρχισε μια σειρά από ανακρίσεις, δίκες, ανακριτικά συμβούλια για να τιμωρηθούν οι υπεύθυνοι της στάσης. Το πλήθος των στελεχών που ενοχοποιήθηκαν ήταν τόσο ... που δεν επαρκούσε ο αριθμός των ανακριτών, ναυτοδικών και μελών ανακριτικών συμβουλίων. Η ποινική και διοικητική διαδικασία προβλεπόταν να διαρκέσει πολλούς μήνες. Αν εφαρμοζόταν ο Κανονισμός του Ναυτικού και οι Διατάξεις θα οδηγούσε σίγουρα σε διάλυση του Ναυτικού, γιατί ο αριθμός των βαθμοφόρων που είχαν υπογράψει τα πρωτόκολλα ήταν τεράστιος.

Τα Ναυτοδικεία και τα στρατοδικεία δεν άργησαν να στηθούν και να λειτουργήσουν ήδη από τον Ιούνιο του 1944. Το Ναυτοδικείο στήθηκε στο πλοίο «ΙΩΝΙΑ» και παραπέμφθηκαν σε αυτό όλοι σχεδόν οι δημοκράτες βαθμοφόροι που υποστήριζαν την στάση τον Απρίλη του 1944. Η κυβέρνηση Παπανδρέου πήρε όλα εκείνα τα μέτρα που μπορούσε, για να κάνει τις δίκες αυτές δίχως μάρτυρες, υπεράσπιση και ακροατήριο. Αξίζει να αναφερθεί ότι για να έχει πρόσβαση κάποιος στο ναυτοδικείο έπρεπε να του χορηγηθεί ειδικά άδεια από τις ελληνικές αρχές κατόπιν από τις Αγγλικές και στη συνέχεια από το τελωνείο. Οι συγγενείς δεν είχαν πρόσβαση με το επιχείρημα ότι ήταν πολίτες. Την έδρα του βασιλικού επιτρόπου κατείχε ο υποπλοίαρχος Ρουχωτάς. Ο Ρουχωτάς ήταν πρώτα Ανθυπασπιστής στην Χωροφυλακή στα Μεταξάτα της Κεφαλονιάς. Τον πήρε ο Μεταξάς από εκεί και από Ανθυπασπιστή τον έκανε αμέσως Υποπλοίαρχο του Ναυτικού. Ήταν από τα πλέον αφοσιωμένα όργανα της Μεταξικής περιόδου. Από το ναυτοδικείο αυτό καταδικάστηκε και αποτάχτηκε αρκετός αριθμός στελεχών.

Τελικά ο εγγλέζικος ιμπεριαλισμός με την βοήθεια του Γεωργίου και τις δοτές κυβερνήσεις δρομολόγησαν την βρετανική επέμβαση στην Ελλάδα με στρατοδικεία, διωγμούς κάθε δημοκρατικής φωνής με αποκορύφωμα τα Δεκεμβριανά και τον εμφύλιο. Η δίκη του Ναυτικού ήταν μία από τις επιδιώξεις τους.

Αναστολή Διώξεων – νέες Διώξεις και η Δίκη του Ναυτικού

Στα τέλη Αυγούστου του 1944 η κυβέρνηση Παπανδρέου αποφάσισε να αναστείλει τις παραπέρα ποινικές διώξεις εναντίον εκείνων που ενέχονταν στη στάση στο Ναυτικό και να επιβάλει σε αυτούς διοικητικές κυρώσεις. Με νέο Αναγκαστικό Νόμο που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα της κυβέρνησης την 31/8/1944, παρέχόταν στον υπουργό των Ναυτικών το δικαίωμα της απόταξης αξιωματικών κτλ «για λόγους τάξεως και πειθαρχίας». Ο νόμος αυτός θα εφαρμοζόταν ύστερα από γνωμοδότηση του Ανωτέρου Ναυτικού Συμβουλίου το οποίο θα συνερχόταν υπό την προεδρία του Αρχηγού που είχε το δικαίωμα, ύστερα από ειδική εξουσιοδότηση να αντικαθιστά τον υπουργό. Ακόμα και με αυτή τη διαδικασία που συνιστούσε την συνέχεια των αποτάξεων που επέβαλε το ναυτοδικείο δεν ικανοποιήθηκαν αυτοί που επιθυμούσαν την γενική αποσυμφόρηση του Ναυτικού από τα στελέχη της Μέσης Ανατολής. Τον Δεκέμβριο του 1944 στάλθηκε νέος Νόμος από την κυβέρνηση Παπανδρέου για δημοσίευση στην Εφημερίδα της κυβέρνησης και αφορούσε «... Περί κρίσεως, εθελουσίας εξόδου και οργανικών αριθμών αξιωματικών Β. Ναυτικού...». Συνεχίζουν να συντάσσουν νέους νόμους (77/1944, 665/1945, και 217/1947) μέσα στο ίδιο πνεύμα προκειμένου να διώξουν κάθε δημοκρατικό στοιχείο ιδιαίτερα στο Ναυτικό. Αποκορύφωμα υπήρξαν οι τροποποιήσεις στον περιβόητο Αναγκαστικό Νόμο 905/1937 «περί καταστάσεως αξιωματικών Β.Ν». Ενδεικτικά να πούμε ότι υπήρχε βέβαια πλήθος νόμων και διατάξεων για την δήθεν προστασία του πολιτεύματος από το 1912 με τον νόμο «περί καταστάσεως πολιορκίας» και στο Σύνταγμα του 1925 άρθρο 117 που αναθέτει στα στρατοδικεία την αρμοδιότητα να αντιμετωπίζουν «..αδικήματα αποσκοπούντα πούντα την ανατροπή του πολιτεύματος». Με βάση αυτούς τους νόμους βρέθηκαν εκτός Ναυτικού πολλοί αξιωματικοί και υπαξιωματικοί.

Τόσο οι αποταχθέντες όσο και μερικοί δημοκρατικοί που παρέμειναν στις τάξεις του ναυτικού παρακολουθούνται από τις αρχές ασφαλείας. Παρακολουθούνται και από εντεταλμένα όργανα του ναυτικού. Όσοι αξιωματικοί είχαν απομακρυνθεί δεν έχασαν την μεταξύ τους επαφή. Συχνά συναντιούνταν σε διάφορα καφενεία, σπίτια κλπ. Στις μεταξύ τους συζητήσεις έθεταν και διάφορα ζητήματα που τους απασχολούσαν, κυρίως αυτά αφορούσαν την βαθμολογική και οικονομική

αποκατάστασή τους. Αρκετοί από αυτούς είχαν τεράστια οικονομικά προβλήματα. Αυτές τις κινήσεις – συναντήσεις παρακολουθούσαν οι αρχές ασφαλείας του ναυτικού και της χωροφυλακής. Ακόμα οι υπηρεσίες Ασφαλείας παρακολουθούσαν όλους τους ναύτες κληρωτούς ή εφέδρους που υπηρετούσαν στο ναυτικό αλλά είχαν αναμιχθεί κατά την κατοχή στο ΕΑΜ ή μιλούσαν με συμπάθεια για τις αντιστασιακές οργανώσεις. Με αυτές τις συνθήκες στήθηκε το νέο σκηνικό για νέα δίωξη. Έτσι μέσα στο βαρύ κλίμα του εμφυλίου στα τέλη του 1947, οι αρχές Ασφαλείας του Ναυτικού, έθεσαν σε εφαρμογή το σχέδιο του ναυάρχου Σακελλαρίου για εκκαθαρίσεις δημοκρατικών στοιχείων με το πρόσχημα της εξάρθρωσης κομμουνιστικών πυρήνων.

Η σκευωρία στήθηκε και εφαρμόστηκε με συλλήψεις και φρικτά βασανιστήρια που διαρκούσαν μερόνυχτα, εβδομάδες και μήνες μέχρι ότου αποσπαστούν οι «ομολογίες» που θα στήριζαν το κατηγορητήριο. Ως τα τέλη Μαρτίου του 1948 ο αριθμός των συλληφθέντων ξεπέρασε τους 200. Οι βασανιστές και οι προϊστάμενοι τους, ζητούσαν ομολογίες από τους κρατούμενους για σαμποτάζ, κατασκοπεία, οργάνωση κομμουνιστών στο Ναυτικό. Οι «ομολογίες» τελικά αποσπάστηκαν μετά από τρομερά και φρικτά βασανιστήρια. Αρχιτέκτονες της σκευωρίας αυτής οι Σαράντης, Κουτούπης και Βασιλάς. Μάρτυρας κατηγορίας ο Μοίραρχος της χωροφυλακής Κυριάκος Κουτούπης.

Όλα πλέον είχαν δρομολογηθεί. Το σκηνικό στήθηκε στο Πρωτοδικείο Αθηνών και το Έκτακτο Στρατοδικείο συνήλθε με πρόεδρο τον αντισυνταγματάρχη πεζικού Γεώργιο Λασπιά και στρατοδίκες τους ταγματάρχες Πετρά, Φλώρο, Μπάλλα, Σφαλαγκάκο. Βασιλικός επίτροπος ορίστηκε ο Θ. Ταμβακάς. Οι κατηγορούμενοι αρκετές δεκάδες (119) που για λόγους οικονομίας δεν είναι δυνατόν να μνημονευθούν εδώ. Οι μάρτυρες υπεράσπισης ξεπέρασαν τους 500. Ακολούθησε μία δίκη παρωδία επί 33 ημέρες. Η κατάχρηση της δικονομίας σε όλη την διαδικασία και η κατάργηση κάθε νομικού δικαιώματος ήταν τα χαρακτηριστικά της δίκης αυτής. Ο πρόεδρος Λασπιάς έβριζε, απειλούσε και εκφόβιζε συνηγόρους, μάρτυρες και κατηγορούμενους. Το υλικό της συγκεκριμένης δίκης τεράστιο. Μελετώντας το ανακαλύπτει κανείς ότι υπήρχε μία νοσηρή και αδικαιολόγητη νοοτροπία περί εθνοφροσύνης και ψευτο – πατριωτισμού που είχαν επιβάλει κράτος και παρακράτος την εποχή εκείνη. Το δόγμα «Πας μη μεθ' ημών, καθ' ημών εστί» δημιουργούσε την αντίληψη περί εθνοφροσύνης. Η δίκη παρωδία κατέπεσε ως διαδικασία, κατηγορητήριο και επιχειρήματα.

Η απόφαση καταδίκασε σε θάνατο 40, σε ισόβια 21, σε 10ετή κάθειρξη 9, σε φυλάκιση 2ετών 9, και απάλλαξε 35 περίπου. Από την διαδικασία αποδείχτηκε ότι δεν υπήρξε καν υπόθεση οργάνωσης συνωμοσίας στο Ναυτικό για δολιοφθορές σε πολεμικά σκάφη όπως ήθελαν να παρουσιάσουν οι εμπνευστές και οι δημιουργοί της δίκης αυτής. Η όλη υπόθεση ήταν μια κακοφτιαγμένη και φανταστική ιστορία «περί Κομμουνιστικού κινδύνου», για να τρομοκρατηθεί η Κοινή Γνώμη, να διαμορφωθεί ανάλογο πνεύμα και ψυχολογία στα στελέχη του Ναυτικού και γενικότερα στα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων. Δυστυχώς 20 από τους σαράντα καταδικασθέντες σε θάνατο εκτελέστηκαν στο Γουδί την Παρασκευή 26 Ιούνη του 1948(*).

Ακολούθησε αναθεώρηση της δίκης όπου περιορίστηκε σε μικρή μείωση ποινών, και αργότερα επανήλθαν στην ενεργό δράση (το 1951) από τον ίδιο ουσιαστικό διώκτη τους τον Σακελλαρίου. Αποφυλακίστηκαν οι υπόλοιποι καταδικασθέντες με τους νόμους 2057 και 2058/1952 της κυβέρνησης Πλαστήρα που αφορούσαν χιλιάδες φυλακισμένους πατριώτες. Όλοι προσέφυγαν δικαστικά για την αποκατάστασή τους αλλά δεν ικανοποιήθηκαν ποτέ. Παρέμειναν με την ρετινιά του σαμποτέρ και ποτέ δεν κατάφεραν να αποκατασταθούν στην υπηρεσία, να διορισθούν στο δημόσιο ή να προσληφθούν σε ιδιωτικές επιχειρήσεις γιατί τους συνόδευε το στίγμα του σαμποτέρ.

Τελικά τα θύματα της δίκης του Ναυτικού, (μετά από 36 χρόνια), αποκαταστάθηκαν με τον Νόμο 1489/84 ηθικά και υλικά (παρά τις αντιδράσεις της Ν.Δ.).

Είναι μία οδυνηρή ιστορία, αλλά θεωρώ ότι είναι χρήσιμο και σωστό να γίνει πλατιά γνωστή στον ελληνικό λαό, ιδιαίτερα στην νεολαία αλλά και στα στελέχη των Ενόπλων Δυνάμεων. Να γνωρίσουμε όλοι ότι οι ήρωες, οι μάρτυρες και οι αγωνιστές καταδικάστηκαν από ανάξιους. Αυτοί που είχαν πάρει παράσημα στον πόλεμο καταδικάστηκαν από εκείνους που δεν πολέμησαν ποτέ.

Ο αντικομμουνισμός και οι μηχανισμοί δεν έφεραν τα αναμενόμενα αποτελέσματα σε εκείνους που τον επινόησαν και τον χρησιμοποίησαν ή που τον χρησιμοποιούν ακόμη. Με βάση αυτό το «δόγμα – εργαλείο» είναι αλήθεια ότι εκδίωξαν, φυλάκισαν, εκτέλεσαν, επέβαλαν εμφυλίους και δικτατορίες, με τελικό αποτέλεσμα την οπισθοδρόμηση της προόδου, της δημοκρατίας και της ειρήνη στη χώρα. Πάντα αυτοί που επινόησαν τον αντικομμουνισμό τρομοκρατημένοι από τους λαούς λειτούργησαν και λειτουργούν στις μέρες μας ως τρομοκράτες προσπαθώντας να επιβάλουν μια τάξη πραγμάτων εις βάρος των λαών. Εμείς έχουμε χρέος να μην σταματήσουμε ποτέ τον αγώνα ενάντια στον ιμπεριαλισμό, τους εκφραστές και τους μηχανισμούς του, που λειτουργούν και τον στηρίζουν.

30/5/2009

Νίκος Τζοβλάς – Απόστρατος αξιωματικός Πολεμικού Ναυτικού
Μέλος της Κίνησης για την Εθνική Άμυνα

(*) Οι εκτελεσθέντες ήσαν οι ακόλουθοι:

Υποπλοίαρχος Κακεπάκης Γεώργιος
Υποπλοίαρχος Γουρζής Γεώργιος
Ανθυποπλοίαρχος Φουντουκλής Αλέξανδρος
Σημαιοφόρος Κοτσιανάς Ζαχαρίας
Σημαιοφόρος Λαγός Γεώργιος
Αρχικελευστής Παπαγεωργόπουλος Κωνσταντίνος
Υποκελευστής Σαρηγιάννης Παναγιώτης
Υποκελευστής Μαρσέλλος Γεώργιος
Υποκελευστής Λιμ. Ροδάς Ιωάννης
Υποκελευστής Χαρκιανάκης Γεώργιος
Δίοπος Γουνελάς Βασίλειος
Ναύτης Λυγίζος Γεώργιος
Ναύτης Γιαννούτσος Κωνσταντίνος
Ναύτης Θεοδωρακόπουλος Παναγιώτης
Ναύτης Καράμπελας Χρίστος
Ναύτης Παναγάκος Παναγιώτης
Ναύτης Πετροπουλέας Ηλίας
Ναύτης Θεοφυλάτος Γεράσιμος
Καφεπώλης Καστανιάς Νικόλαος
Ιδιώτης Ιωαννίδης Γεώργιος

Πηγές:

- 1 «**Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΟΥ ΝΑΥΤΙΚΟΥ 1944-1948**» Στέφανου Φίλου - Εκδόσεις Φιλιππούτη 1985
- 2 «**Το Σώμα των Ελλήνων Αξιωματικών και η θέση του στη σύγχρονη Ελληνική Κοινωνία 1821 – 1975**» τόμος Β΄. Τριαντάφυλλου Γεροζήση Εκδόσεις Δωδώνη 19963
- 3 «**Δοκίμιο Ιστορίας του ΚΚΕ**», τόμος Α΄, Εκδόσεις ΣΕ.
- 4 **Εφημερίδα Ριζοσπάστης 1/04/2000** Αιτίλο
- 5 **Εφημερίδα Ριζοσπάστης 23/04/2000** άρθρο του Γ. Πετρόπουλου
- 6 Ουν. Τσόρτσιλ: «**2ος Παγκόσμιος Πόλεμος - Απομνημονεύματα**», εκδόσεις **ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΕΣΤΙΑ**, τόμος ΣΤ΄ σελ. 40-41).
- 7 «**Διπλωματική Ιστορία του Ελληνικού Πολέμου 1940 -1945**» Β. Παπαδάκη – Αθήνα 1957
- 8 Ν.1489/1984 (ΦΕΚ 170/8-11-198, τ.Α)
- 9 **Εφημερίδα Έθνος 15/10/1984** Συνέντευξη Π. Κανελλόπουλου
- 10 **Εφημερίδα Έθνος 17/02/1983**
- 11 **Ένοπλες Δυνάμεις και Αντικομμουνισμός- Η Ελληνική εμπειρία, του Αντώνη Κακαρά. Εφημερίδα Ριζοσπάστης 16,18,22/2/2006**